

Acerca de Don Can

Me gustaría apuntar algunas líneas sobre la residencia privada Don Can de Sant Antoni de Vilamajor. Yo he tenido a mi perro en la residencia en varias ocasiones cuando he tenido que ausentarme. Creo que les falta apoyo de las administraciones, que se tendrían que implicar más en estas cosas, que cuando salen a la luz son cosas extremas, ya que siempre los habían cuidado muy bien y son personas que aman a los animales y no saben decir que no. La administración debería penalizar el abandono de los animales duramente, cuando se venden cachorros ya tendrían que salir con su chip, que se controlara su esterilización y en caso de llevarse a otros centros, que estén dignamente.

Simplemente quiero darle mi apoyo a Don Can y desearles que tengan suerte con las administraciones.

TERESA GÓMEZ
Sant Pere de Vilamajor

Referente al doctor Juan Roure

Por alusiones comunico a esta revista que quiero poner en entredicho su profesionalidad. Pues un buen profesional, sea de la rama que sea, cuando no se encuentra bien, avisa para que sea otro el que termine el trabajo. En este caso fue una intervención de juanetes. ¿Pero y si la operación es a corazón abierto? ¿Qué hubiera pasado con el paciente? ¿Cuáles hubieran sido las consecuencias o secuelas que arrastraría en caso de no haber muerto en la operación?

Bueno, con todo esto sólo pretendo decírles que yo fui la que tuvo la desgracia de ser ese paciente que el doctor Juan Roure estaba interviniendo. De todo ello ha pasado casi un año y yo arrastré toda la vista las secuelas de esa mala intervención. He tenido que pasar por urgencias de la Policlínica un montón de veces, hasta conseguir que me asignaran un traumatólogo que se hiciese cargo de mi post-intervención. Todos durante este tiempo se han limitado a decirme pida día y hora para que la vea el doctor que la operó. Bien sabían ellos que no podía ser visitada por el doctor Juan Roure, que estaba de baja por el infarto cerebral que sufrió durante mi operación (parecían más profesionales del fútbol que de la medicina, por lo bien que sabían pasarse la pelota).

Durante este tiempo he tenido que ir a consultas privadas de otros traumatólogos que me han confirmado que esta mala intervención no tiene arreglo. Y me ha dejado secuelas para toda la vida. He intentado en varias ocasiones ponerme en contacto con el doctor Juan Roure, pero me ha sido imposible conseguir que me dejaran hablar con él. ¿Acaso el doctor Juan Roure se ha preocupado o preguntado qué fue de ese paciente? Aquí tiene la respuesta. Espero no volver a coincidir con él ni con su equipo en su nueva etapa en el Hospital.

ANTONIA JIMÉNEZ MUÑOZ
Granollers

Tancar la Policlínica?

Amb gran disgust vaig llegir la setmana passada la notícia del futur i imminent tancament de la Policlínica del Vallès de Granollers. Ho llegia i no m'ho acabava de creure. Com pot ser això possible amb les mancances que hi ha en infraestructures sanitàries?

No puc entendre com una ciutat que ha estat capaç d'aconseguir un pavelló olímpic fantàstic, un teatre-auditori de primera línia i que ara està immersa en un projecte espectacular com és el de la Fàbrica de les Arts, no puc entendre, repetitxo, com no som capaços d'aconseguir una solució per a la Policlínica que tants bons serveis ha fet als granollerins i valle-sans durant molts anys. Suposo que el principal problema deu ser econòmic, però si es van poder aconseguir cabals per al pavelló, el teatre i el projecte que s'està duent a terme a Roca Umbert, no s'entén que no es pugui trobar una solució per no haver de tancar Policlínica.

L'esport i la cultura són prou importants i necessaris, però penso que la salut de les persones també ho és.

JOSEP A. GARRELL
Granollers

Quejas sindicales de la policía de Mollet

El día 4 de abril a las 11 de la mañana ante la casa de la villa se presentaron tres nuevas motos de la Unitat de Trànsit de la Policía Municipal. El acto de presentación fue a cargo del alcalde de Mollet, el regidor de Seguridad Ciudadana y el jefe de la Policía Municipal. Al parecer, estas motos reforzarán la actuación relacionada con el tráfico, principalmente contra la indisciplina viaria, dentro de la respuesta reactiva global que da la Policía Municipal, según nota de rueda de prensa. La sección sindical de Mollet del Vallès del Sindicato Profesional de Policias Municipales de España (SPPME-Mollet) ante este acto de propaganda, quiere poner de manifiesto lo siguiente:

a) Si la respuesta que da la Policía Municipal es una respuesta reactiva global, ¿quiere eso decir que no tiene a priori directrices en materia preventiva?

b) La presentación pública de la Unitat de Trànsit no es más que la exteriorización de lo que desde la llegada del nuevo jefe de policía, con el consentimiento de los representantes políticos locales, viene sucediendo en el interior de la Policía Municipal, que no es otra cosa que su atomización, es decir, la creación de infinidad de unidades, lo que, en la práctica supone un empeoramiento del servicio, ya que por cada unidad que se crea, se crea un horario nuevo, sustituyéndolo del turno ordinario, con lo que en vez de conseguir una policía ágil en la prestación de cualquier tipo de servicios, lo que se consigue es perjudicar al ciudadano, ya que el servicio ordinario (patrullas preventivas de seguridad ciudadana) cada vez se ve más reducido, ya que con esta

política cada vez hay más policías dentro de las dependencias y menos en la calle, a pesar de las nuevas incorporaciones.

c) Todas estas unidades han sido creadas de espaldas a las organizaciones sindicales, que ostentan la representación legal de los trabajadores, a la legislación vigente en materia de participación en las condiciones de trabajo y libertad sindical, así como los principios constitucionales de igualdad de oportunidades, mérito y capacidad.

Por consiguiente, esta sección sindical adoptará las medidas legales oportunas a fin de corregir estas conductas y evitar en lo posible las conductas caciques y el dispendio del erario público.

MANUEL A. ABEL COEDO
Presidente de la Dirección Local
SPPME-Mollet

Rebel·lió a la granja

Molts països al llarg de la seva història s'han recolzat en la figura d'un animal, real o mític, per vestir la seva consciència de poble. Ara fa uns quants anys que hem pogut observar per les carreteres del nostre país un increment d'enganxines de certs animalons darrere dels vehicles que ens precedeixen, que fins i tot tenen la seva gràcia. L'altre dia llegia un article al diari que deia que, segons la contrada on ens trobem circulant, hi podem trobar diferents classes d'aquestes bestioles.

A la franja de Ponent, per exemple, hi podem trobar una munió de gats. Segons tinc entès van ser unes de les primeres etiquetas autoadhesives que circularen darrere dels cotxes, aquí a Catalunya, ja que el Catigat és el símbol de la Lliga Anticolonial. Aquesta agrupació és una organització independent, intercul-

tural i mediterrània que aplega uns quants catalans que creuen que els Països Catalans són una colònia d'Espanya.

Però la gent de Galícia té preferència per una vaca. Des que Anton Lezcano va patentar aquesta imatge i va comercialitzar aquest animaló, s'han venut milers d'adhesius, ja que assegura que n'ha enviat a països tan llunyans com Suïssa, Argentina, Brasil i Austràlia. Un altre símbol és el cargol, sorgit a les comarques de Lleida. El cargol ja era el símbol de Lleida abans que se'n fessin enganxines, ja que unes de les festes que s'acostumen a celebrar a les comarques lleidatanes són les "Cargolades".

A la província de Girona, principalment a la ciutat de Banyoles, hi trobarem, a més del burro català, algun camell, ja que alguns magribins d'aquella zona consideren que aquesta imatge és de l'animal més nombrós i emblemàtic de la seva terra. A les comarques d'Osona i el Berguedà, el símbol és el porc. La idea va sorgir de l'Ajuntament de Vic, que va considerar que l'engreix d'aquests animals, juntament amb les fàbriques d'embotits, és la principal font d'ingressos de les comarques d'Osona i el Berguedà.

Si anem al País Valencià, el més normal és trobar-nos enganxines amb un rat-penat, ja que aquesta bestiola la veurem molt sovint per aquestes contrades. No sols en cotxes, sinó també en el club de futbol de València, que el porta a l'escut de la seva samarreta.

A la resta d'Espanya podem trobar les enganxines del toro brau amb aquell aspecte de feresa. Jo crec que la gent l'adoptà com a símbol d'Espanya quan a finals dels anys cincanta, circulant per les carreteres de l'Estat espanyol, es veia aquella silueta dissenyada pel gaditano Manuel Prieto. Aquell bou negre i gros, dalt d'un turó, fent publicitat del conyac Veterano. Però fa uns anys, al treure les tanques publicitàries de les carreteres de tota Espanya, d'uns cinc-cents que n'hi havia, tan sols en quedaren uns noranta. Però tot i això, continua sent l'animal preferit de la resta d'Espanya.

El toro l'hem vist amb banderes en algunes celebracions esportives, i no sols ha arribat als estadis, sinó que també el portà com a emblema l'exèrcit espanyol al rerefons de la bandera espanyola a la Guerra de l'Iraq. Ja sols ens queda parlar una mica de l'animal que ha enviat totalment les carreteres del nostre entorn i que, per cert, és una bestiola molt apreciada, no sols a casa nostra, sinó també a la resta d'Espanya, ja que el guarà català o "burro" és un semental apreciat fins i tot als Estats Units.

I crec que sens dubte és el més prolífic, entre la quantitat d'animals que circulen per les nostres carreteres en forma d'enganxines.

TOMÀS COLL
Granollers